

Sygn. akt VI Gz 28/18

POSTANOWIENIE

Dnia 28 marca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Małgorzata Bartczak-Sobierajska (spr.)

Sędziowie: SO Jerzy P. Naworski, SO Wojciech Modrzyński

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2018 r. w Toruniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa M. Z.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej

w P.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 8 grudnia 2017 r., sygn. akt V GNC 4351/17

postanawia

oddalić zażalenie

Jerzy P. Naworski Małgorzata Bartczak-Sobierajska Wojciech Modrzyński

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy oddalił wniosek powoda o udzielenie zabezpieczenia przez zajęcie wierzytelności przysługujących pozwanemu od osób trzecich oraz zajęcie rachunku bankowego. Sąd ten wskazał, że powód uprawdopodobnił istnienie roszczenia dochodzonego pozwem, natomiast nie uprawdopodobnił istnienia interesu prawnego w udzielaniu zabezpieczenia. W ocenie Sądu pierwszej instancji powód ograniczył się do złożenia oświadczenia, iż pozwany uchyla się od zaspokojenia uzasadnionych roszczeń powoda oraz istnieje bardzo wysokie prawdopodobieństwo, iż brak zabezpieczenia uniemożliwi lub poważnie utrudni wykonanie zapadłego w sprawie orzeczenia. Ponadto, zdaniem powoda, pozwany jest wykazywany na tzw. „gieldzie długów”, co według Sądu Rejonowego jest nieformalnym sposobem przekazywania nie zawsze sprawdzonych informacji o przedsiębiorcach. W istocie zatem powód nie uprawdopodobnił interesu prawnego gdyż nie przedłożył żadnych środków uprawdopodobnienia swoich twierdzeń (k. 35).

W zażaleniu na to postanowienie powód zarzucił mu naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 243 k.p.c. i art. 730¹ § 1 i 2 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie tejże oceny w sposób dowolny i sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania poprzez poczynienie przez Sąd meriti błędnych ustaleń stanu faktycznego, skutkujących błędnym ustaleniem, iż powód nie uprawdopodobnił interesu prawnego w sprawie udzielenia zabezpieczenia, mimo iż zdaniem powoda taki interes został wykazany – wysoce uprawdopodobniony.

Wskazując na ten zarzut żalący się wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i uwzględnienie wniosku oraz o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania zażaleniowego (k. 39-40).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 730 § 1 i § 2 zd. 1 k.p.c., w każdej sprawie cywilnej podlegającej rozpoznaniu przez sąd można żądać udzielenia zabezpieczenia. Warunkiem jego uzyskania jest, w myśl art. 730¹ § 1 k.p.c., uprawdopodobnienie roszczenia oraz interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia. Ten ostatni, jak stanowi art. 730¹ § 2 k.p.c., istnieje wtedy, gdy brak zabezpieczenia uniemożliwi lub poważnie utrudni wykonanie zapadłego w sprawie orzeczenia lub w inny sposób uniemożliwi lub poważnie utrudni osiągnięcie celu postępowania w sprawie.

Zarzuty skarżącego były chybione. Skarżący nie zdołał skutecznie wykazać, że Sąd a quo uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonania swobodnej oceny dowodów.

W doktrynie i orzecznictwie przyjęte jest, że ramy swobodnej oceny dowodów muszą być określone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Jak prawidłowo przyjął Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 19 czerwca 2008 r. (sygn. akt I ACa 180/08, LEX nr 468598), jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Dla skuteczności zarzutu naruszenia powyższego przepisu nie wystarcza zatem stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie (por. wyrok SA w Szczecinie z dnia 27 marca 2014 r., I ACa 953/13).

Zdaniem Sądu Okręgowego powód nie zdołał podważyć prawidłowych ustaleń Sądu Rejonowego, a zarzut przedstawiony w zażaleniu nie dyskwalifikuje toku rozumowania Sądu I instancji.

W konsekwencji ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd a quo Sąd Okręgowy w całości podziela, przyjmując je za swoje i czyniąc je podstawą własnego rozstrzygnięcia.

Rację ma Sąd pierwszej instancji, że w istocie powód domaga się zabezpieczenia z uwagi na odmowę zapłaty przez pozwanego należności wynikającej z pozwu. Podkreślić też należy, iż sam fakt figurowania dłużnika na giełdzie długów, co może świadczyć (choć nie musi) o istnieniu zobowiązań pieniężnych pozwanego wobec innych niż powód wierzycieli, nie przesądza automatycznie o istnieniu interesu prawnego w rozumieniu art. 730¹ § 2 k.p.c. Wnioskodawca musi bowiem uprawdopodobnić, że brak zabezpieczenia uniemożliwi lub poważnie utrudni wykonanie zapadłego w sprawie orzeczenia. Zagrożenie pozbawienia możliwości zaspokojenia jest stanem obiektywnym, a zatem stwierdzenie takiego zagrożenia zależy od obiektywnej sytuacji majątkowej dłużnika. Nie wystarczy teoretyczna możliwość utraty przez niego majątku czy płynności finansowej. W przeciwnym razie możliwość zabezpieczenia roszczenia, która według intencji ustawodawcy ma być wyjątkiem, stałaby się regułą. Uprawdopodobnienie interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia nie może opierać się jedynie na subiektywnej ocenie wierzyciela. Wprawdzie nie jest konieczne zachowanie szczegółowych przepisów o postępowaniu dowodowym (art. 243 k.p.c.), ale obawa, o której mowa w art. 730¹ § 2 k.p.c., powinna być realna, a nie ogólnikowa, i znajdować odbicie w okolicznościach sprawy. Sam fakt nieregulowania przez dłużnika dochodzonego w sprawie roszczenia pieniężnego oraz domniemanie, nie potwierdzone rzetelnymi informacjami, istnienia zobowiązań wobec innych wierzycieli, nie stwarza jeszcze groźby, o której mowa w tym przepisie, jeżeli nie jest połączony z analizą ogólnej sytuacji majątkowej dłużnika i podejmowanych przez niego działań zmierzających np. do wyzbycia się poszczególnych składników tego majątku. Nie bez znaczenia w tej materii mogą być też informacje na temat prowadzonych przeciwko dłużnikowi postępowań egzekucyjnych.

Brak takiej analizy i danych nie daje dostatecznie silnych podstaw do uznania istnienia interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia. Wykluczyć bowiem nie można sytuacji, w której dłużnik ma majątek o wartości znacznie przekraczającej wierzytelność dochodzoną pozwem.

Poprawności prezentowanego stanowiska nie podważają argumenty podniesione przez skarżącego w uzasadnieniu zażalenia ani powołane przez niego stanowisko judykatury, które wcale nie uzasadnia uwzględnienia wniosku o udzielenie zabezpieczenia w okolicznościach niniejszej sprawy.

Z przedstawionych względów zarzut naruszenia art. 730¹ § 1 i 2 jest chybiony, a więc zażalenie jako bezzasadne należało oddalić (art. 385 w zw. z art. 397 § 2 zd. 1 i art. 13 § 2 k.p.c.).

Jerzy P. Naworski Małgorzata Bartczak-Sobierajska Wojciech Modrzyński

(...)

Z.

1. (...),

2. (...),

3. (...)

T. 28.03.2018 r.